

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. július 1.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÖRÖK VÁLTSÁG

Énekek: 156; 223; 335,1; 468

Lekció: 3 Móz 16,1-10

Alapige: 3 Móz 16,20-22

Imádkozzunk!

Azt kértük előbb az énekekben, Urunk, hogy a könyörgőnek illesd meg szívét és száját. Hadd kérjük most ezt újból Tőled, nagy alázattal, Irántad való hódolattal, magasztalással és dicsőítéssel együtt, mert ezt szeretnénk valóban, hogy minden könyörgőnek, mindenkinek, aki hallja, és aki hirdeti az igét, megillessd szívét és száját. Szívét azért, mert olyan a mi szívünk, ahogyan a Szentírás leírja: kőszív, ellenálló szív, engedetlen szív. A mi szánk mindaddig néma és nem tudja hirdetni mindazokat a nagy dolgokat, amelyeket tettél velem, míg ezt a szívet ki nem cseréled, és nem adsz hússzívet nekünk. Nem adsz új szívet, „nyájas, vidám, szelíd, jó szívet, mely csupán teérteled ég, s véled jár szüntelen”. Ezért kérünk, hogy illesd meg a mi szíveinket, Urunk! Köszönjük, hogy akkor mindig csoda történt, amikor Te valakit megérintettél, amikor valaki a Te közeledbe került.

Megvalljuk Neked, hogy azért szent ez a hely, mert itt vagy, mert a Te igéd itt van közöttünk. Szeretnénk azt tisztán és elegendően olvasni, hirdetni. Segíts, hogy meg is éljük majd a hétköznapiakban azt, amire bátorítasz, buzdítasz bennünket.

Hadd köszönjük meg Neked, hogy kegyelmes Úr vagy, egyedüli Isten, nincs Hozzád fogható és nincs Rajtad kívül senki más. Köszönjük, hogy Te teremtetted mindent, és a Te akaratodból vannak mindenenek. Áldunk, hogy ezen felül még az evangélium drága üzenete is elhangozhat, és szól szívedhez.

Legutoljára a Te Fiad által szóltál hozzánk, és szólsz ma is, mert Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Köszönjük, Urunk, hogy Őróla szól az ige és Ő van benne az igében. Megköszönjük Neked, hogy itt van közöttünk az Úr Jézus, mert megígérte, hogy „íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

Formálj bennünket gyülekezetté, Urunk, ezt a közösséget, amely olyan sok helyről, sokféle körülményből jön Eléd örömmel vagy bánattal, hálát adva vagy közönyösen. Kérünk Téged, Urunk, hogy formálj bennünket szent néppé. Terjeszd ki ránk a Te igazságodat. Szentelj meg bennünket a Te drága igéddel. Kérünk, csitíts el most szívünkben bűnt, örömet, vágyat, hogy egyedül Rád figyelhessünk; hogy Előtted meg tudjunk alázkodni és így kérni: szólj Uram, mert hallják a Te szolgálóid!

Köszönjük, hogy megtartottad életünket, és itt lehetünk. Kérünk azokért a gyülekezeti tagokért, akik szabadságon vannak, akik máshol hallgatják Isten ígését. Elégítsd meg őket is lelki eledellel. Itt is engedd meg, hogy felfakadjanak a folyóvizek, a mennyei források, és itass meg bennünket gyönyörűséged folyóvizéből. Jézus Krisztusért, a mi Urunkért kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten ígését a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakaszból. A Mózes 3. könyve 16. fejezetéből az első tíz verset fogom olvasni: *„És szóla az Úr Mózesnek, az Áron két fiának halála után, a kik akkor haltak meg, a mikor az Úrhoz járultak vala. És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elé, a mely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben jelenek meg a fedél felett. Ezzel menjen be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal bűnért való áldozatul, és egy kossal égőáldozatul. Gyolcsból készült szent köntöst öltson magára, és gyolcs lábravaló legyen a testén, gyolcs övvel övezze be magát, és gyolcs süveget tegyen fel; szent ruhák ezek; mossa meg azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket. Izráel fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul. És áldozza meg Áron a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért. Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához, és veszen sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. És áldozza meg Áron azt a bakot, a melyre az Úrért való sors esett, és készítse el azt bűnért való áldozatul. Azt a bakot pedig, a melyre az Azázelért való sors esett, állassa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába.”*

Isten ígését, az előbb felolvasott szakasz mellé még olvasom a Mózes 3. könyve 16. fejezetének a 20. versétől a 22. verséig, a következőképpen: *„Mióután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden*

vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, hogy vigye el magán a bak minden ő hamiságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.”

Kedves testvérek, Isten segítségével már harmadik alkalommal foglalkozunk Mózes 3. könyvéből azokkal az áldozatokkal, amelyeket Isten elrendelt. Ezek közül is kiemelkedik ez a mai szakasz, a Mózes 3. könyvének 16. fejezete, hiszen itt a nagy engesztelő áldozatról van szó, hogy hogyan, mikor és miért rendeli el ezt az élő Isten.

Egy külföldi teológus használja azt a hasonlatot, amit én is bibliaórán már elmondtam többeknek. Ő azt mondja: ahogy Isten megteremtette a Holdat, hogy világítson éjjel, és megteremtette a Napot, hogy ragyogja be a Földet, ugyanúgy van egymáshoz viszonyítva a törvény és az evangélium: a törvény olyan, mint a Hold, az evangélium pedig olyan, mint a Nap. Van ebben egy nagy igazság, mégpedig az, amit a Mózes 3. könyve is elénk ad alkalomról alkalomra, fejezetről fejezetre, – inkább így mondom, hogy versről versre –, hogy a törvényben is felsejlik a világosság. A törvényben is felsejlik az evangélium, Isten irgalmas megbocsátó szeretete és szíve. Amikor felkel a Nap Jézus Krisztussal, akkor valóban azt éljük át, hogy „az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert”, vagyis Isten minden megváltott gyermekét. És a Hold, ahogy sokszor nappal is egy picit látszik, ezért kell, hogy az Ószövetség továbbra is megmaradjon, ragyogjon nekünk. Tehát, nem lehet azt mondani, hogy ez nem nekünk íródott, mi már az Újszövetség népe vagyunk. Ha valaki mégis úgy van, hogy ez nehéz, akkor olvassa el a Zsidókhoz írt levelet, és ott majd fogja látni, hogy hogyan történt meg a napfelkelte! Olvassa el a Zsidókhoz írt levélben Jézus Krisztus, mint főpap szolgálatát, engesztelését, hogy mit jelentett az, és hogy mit kaptunk mi Őbenne, és ki Ő nekünk ezután!

A 16. fejezet ezzel kezdődik: az Úr szólt Mózesnek, Áron két fiának halála után. Nádáb és Abihu történetéről korábban olvasunk, és mégis a 16. fejezet ezzel kezdődik, hogy meghalt Nádáb és Abihu. Tudjuk, hogy idegen tüzet vittek az oltárra, amit Isten nem rendelt el, és ezzel kezdődik a 16. fejezet, amely az engesztelésről szól. Nekem az volt ebből az üzenet, hogy pontosan azért említi ezt Isten, mert azt akarja, hogy az ember meg ne haljon – ahogy később majd Jézus Krisztus mondja: „én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek” –, mert a bűnös embernek meg kell halnia az Isten színe előtt. A bűnös ember csak ítéletet, halált érdemel. De ez után a halál után, amit Nádáb és Abihu elvett, az Isten kegyelmes szeretete jön újból az emberhez.

És szólt az Úr Mózesnek –, tehát, Isten nem hallgatott el Nádáb és Abihu halála után, hanem szólt Mózesnek, – és azt mondta: „Szólj a te atyádfiának, Áronnak...” Isten elrendeli a nagy engesztelőáldozatot, mert, ahogy mondtam már az elmúlt két alkalommal, hogy Istent hogyan kell kiengesztelni, azt Ő szabja meg. Azt nem nekünk kell kitalálni, testvérek, ahogy a pogány vallások ötletelnek, meg az idegen tanok, mert Isten elrendeli, hogy Ő hogyan és kiben fog megengesztelődni, és hogy ki lesz a mi békességünk – ahogyan Ézsaiás is jövendölt csodálatosan róla.

A nagy engesztelő áldozat napja meg volt szabva. Nemcsak az, hogy hogyan történjen, hanem az is, hogy mikor. Tudniillik, nem lehetett akármikor, hanem a hetedik hónap tizedik napján, és Isten azt is elrendelte, hogy ez nem eshetett szombatra. Ha szombatra esett, akkor a következő napon kellett megtartani. Azért rendelkezett Isten így, mert azt mondta, hogy az Isten népének lesz egy másik ünnepnapja, amikor nem arra emlékeznek, hogy hat napon át teremtette Isten az eget és a földet, hanem arra, hogy hogyan szabadított meg bennünket a mi élő Istenünk. Lesz egy olyan nap majd, egy szombatok szombatja, amely nem szombatra fog esni, – és nem is szombatra esett, tudjuk –, hanem egy meghatározott napra, amelyen Jézus Krisztus elvégzi az engesztelés és a váltás nagy munkáját. Olyan lesz ez a nap – valahogy az jutott eszembe, hogy a nagypéntek az egyik ilyen nap, a másik pedig a húsvét vasárnap –, amely keréként felöleli, körbeöleli még a zsidó nép számára is a szombatot.

Ha ezt valóban hit által vették el, akkor ez azt jelentette, és azt jelenti nekünk is, hogy látod ember, ha ezt nem tudod ünnepelni, ha nem ezért jössz össze, ha ez neked nem ünnep, akkor hiába tartod meg a szombatot; hiába vannak vallásos szokásaid, ténykedéseid, akkor az önmagában nem ér semmit! Ott lüktet ebben az igében, hogy lesz egy nagy ünnep, a nagy engesztelési ünnep, és hogyha nem ezt ünnepled, ha te erről nem tudsz, ha te nem tudod, hogy ez miért történt, ha te nem tudod, hogy mi a hatása, a következménye ennek a te életedben; ha ezt hit által nem tudod megragadni, akkor te hiába jössz össze istentiszteletra!

Hogy Isten elrendelte azt, hogy csak a főpap, csak egy személy mehetett be ide évente egyszer, annak is nagy üzenetei vannak. A papok, a papi rend sorolása, szokása szerint végezték a papi szolgálatot. A papok valóban így voltak, de a szentek szentjébe csak a főpap mehetett be, az is csak évente egyszer; azért, mert Isten ki akarja jelenteni, hogy a megváltás csak egy személyhez lesz majd kötve. Nem úgy van, hogy van egy helyettese. Isten nem rendelkezett így, azért, mert azt mondta, hogy Áron személye előre mutat majd egyetlen személyre. Azért, hogy később majd Lukács leírhatta az Apostolok cselekedetei 4. fejezetében azt a csodálatos ígét, hogy „nincs üdvösség senki másban, és nem is adott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”.

A megváltás, egyetlen személyhez lesz kötve. Azért, mert az emberi szívünk, természetünk, mindig hajlamos arra, hogy másban is keressen megváltást és megváltót. Gondoljátok végig, testvérek, hogy mennyire hajlamos az ember arra – amíg meg nem érti azt, hogy csak egyetlen valaki a Megváltó –, hogy másban keressen megváltást, másba vesse a bizalmát.

Mit jelent a mi számunkra az, hogy évente egyszer? Isten nem azt rendelte el, hogy ezt csináljátok meg minden nap, hanem azt mondta, hogy évente egyszer. Ennek ilyen üzeneteit láttam: azért kellett évente egyszer mindig megismételni, mert ez az áldozat tökéletlen. Majd a Zsidókhoz írt levél már nem így ír Krisztus áldozatáról, hanem úgy, hogy egyszeri volt és tökéletes. Tehát, nem kell megismételni. Nem kell újból megáldozni Krisztust – ezt mondja nekünk az Isten ígéje. A főpapnak azért kellett, mert ez nem volt tökéletes áldozat. De

ennek előre kellett mutatnia, mert ez a Hold fénye. Előre kellett mutatnia arra, amikor felkel a Nap; amikor majd eljön a tökéletes; amikor majd eljön Krisztus.

Évente egyszer... Miért nem sokszor? Miért nem állandóan? Hiszen a bűnre mindig kell emlékeztetni, nem? Talán azért, mert hogyha minden nap tették volna, akkor szokássá vált volna. Kálvin így mondta: közönyösek lettek volna iránta. Évente egyszer kellett, hogy ez valóban ünnep legyen, ez valóban fontos legyen, és ennek tartalma legyen a mi számunkra. Hogy ne veszítse el jelentőségét, és ébren tartsa mindig azt a tudatot Isten, hogy igen, a bűnt el kell rendezni.

Az „Izráel fiainak gyülekezetétől” – azt mondja éppen ezért Isten –, Áron „vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatul és egy kost, egészen égő áldozatul.” Miért kellett a gyülekezettől átvenni? Nem tudom, hogy gondoltatok-e erre? Az Izráel fiainak gyülekezetétől – azért, testvérek, mert, amit Isten itt elrendel, ez nem Áron ügye egyedül, hanem az egész gyülekezet ügye. Ez az egész gyülekezetre tartozik! Hadd lássa a gyülekezet, hogy ez az ő ügye! Hadd lássa a gyülekezet, hogy ő is vétkezett. Hadd lássa, hogy mindenkinek szüksége van engesztelésre!

Vegyen át a gyülekezettől két bakot. És az elsőt Áron önmagáért ölje meg; áldozza meg az áldozati tulkot, mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért! A főpapnak tudnia kellett: én is bűnös vagyok, meg a házam népe is. A főpapnak így kellett tisztában lennie ezzel, – mint Jób is, aki azt mondta: hátha az én gyermekeim vétkeztek! – és bemutatta az áldozatot. Nem tudom, hogy mi szoktunk-e így gondolni a családunkra? Nagyon sokszor szoktunk a gyermekeinkkel dicsekedni vagy az unokákkal, de mondjuk szoktunk-e így, mint Áron? Vétkeztünk: én és az én házam népe. Azt nagyon szeretjük mondani, hogy az Úrnak szolgálunk, de azt már kevesebbszer, hogy én és az én házam népe bűnösök vagyunk.

Azt mondja az ige: a „háza népéért” – ez megint egy tanítás nekünk. Amikor Áron beviszi magáért és háza népéért az áldozatot, akkor éppen Isten kijelenti azt, hogy ilyen lesz Jézus Krisztus áldozata, aki az Ő háza népéért, az igazi házáért, az egyházáért engesztelő áldozatot fog végezni úgy, ahogy Áron. Megpróbálom néhány mondatban elmondani, hogy értsük mit jelent ez, mert mi lelkesek sokszor halljuk, hogy nem értik az emberek, mit jelent az eredendő bűn: tehát, hogy Ádám és Éva vétkezett. Tőlem sokan megkérdezték már a 30 év alatt, mióta szolgállok: mi közöm nekem ahhoz, hogy Ádám és Éva szakított – aki nem ismeri a Bibliát, az azt mondja, hogy az almából, aki egy kicsit bennfentesebb, a gyümölcsből? Miért vagyok én bűnös? Miért mondja Dávid: bűnben fogantattam, bűnben melengetett engem az én anyám? Amit ők tettek, azért ők felelősek! Itt felsejlik megint a Hold fénye, a Hold pici világossága; az Újszövetségben majd felragyog jobban.

Tudniillik, azt nem értik meg sokan, hogy itt egy szövetség volt, és hogyha a szövetség feje bukik, akkor vele buknak a szövetségesek is, a tagok is. Tulajdonképpen itt egy beszámítás történik. Tehát, Isten azt mondja, hogy Ádámnak és Évának a bűnét, engedetlenségét, beszámítja nekünk. Nekünk tulajdonítja,

nekünk is beszámítja. Amikor eljön az igazi világosság, akkor majd meglátom, hogy Jézus Krisztusnak az engesztelő váltságahalálát is Isten nekem beszámította. Ahhoz sem volt semmi közöm, mégis hasznomra válik Jézus Krisztus váltságahalála. Azért tudom énekelni, hogy „Van erő, van, csodás erő van, Jézus drága szent vériben”, mert Isten beszámítja. Nem az történik, hogy én onnantól kezdve büntelen leszek, igaz leszek, hanem a Rómabeliekhez írt levél szerint Isten igazzá nyilvánít engem. Úgy néz rám, mintha soha, semmi bűnt nem követtem volna el, mert történik egy beszámítás.

Ahhoz, hogy én boldog örömmel elfogadjam Jézus Krisztus váltságát, mely érettem történt, nekem tudnom kell azt, hogy a szövetség fejétől áteredő bűn van azok felé, akik benne vannak ebben a szövetségben. Az angyali világban nem így volt, mert ott nem volt ilyen szövetség. Ott csak azok buktak el, akik vétkeztek. A Sátán, meg az ő angyalai; lehulltak, elbuktak, de nem az egész angyalvilág bukott el. Viszont itt szövetségről van szó, és amikor Jézus Krisztus lesz az Újszövetség feje, akkor beszámítja Isten az Ő váltságát, az Ő engesztelését. Ez a különbség, hogy a főpap önmagáért is vitt áldozatot. Jézus Krisztusnak önmagáért nem kellett, mert Benne nem volt bűn. Ő valóságos, igaz, tiszta, bűn nélküli. Sőt, benne nem volt bűnre való hajlam sem.

Ezután jön a két bak története: a két kecskebakot oda kellett állítani az Úr elé, a gyülekezet sátrának nyílásához – megint nincs kihagyva a gyülekezet –, és sorsot vetettek a két bakra. Azért, mert az egyiknek meg kellett halnia, a másikat pedig szabadon engedték. Az egyik meghalt; ott kihúzták a sorsot, hogy melyik lesz az a kettő közül. Ebben is az az üzenet van, hogy mindkettőnek meg kellene halnia, de az egyik életben marad. Amikor eljön az igaz világosság, ez megint csak nagyon fog ragyogni nekünk! Amikor Pilátus előtt ott áll Jézus és Barabás, és megkérdi Pilátus: melyiket akarjátok, hogy szabadon bocsássam? Nem érzünk valami párhuzamot? Ott áll az Úr Jézus Krisztus és ott áll egy ember: egy talpig, velejéig romlott ember, és az egyik szabadon bocsáttatik, a másik pedig meghal.

A 340. szép, nagypénteki dicséretünkben így énekeljük: „Meghal a jó, ki hűség volt s alázat, Az él, ki Isten bántására lázadt.” Hát nem ez történik ma is, amikor valaki hit által megragadja és elfogadja, hogy Uram, én vagyok az, aki életben maradtam? Nem ezt jelenti a mi számunkra, hogy Jézus Krisztus a Megváltónk? Nem ezen áll vagy bukik a mi hitünk, meg a mi üdvösségünk és örök életünk? Hát nem ezen áll, hogy én szabadon engedtettem, a másik meg meghalt? Van ilyen jelentése is az igének: egymás mellett van halál és élet. Az egyik menjen, a másik meghal.

Még két dolgot hadd mondjak el a testvéreknek, mert sokan nem értik, hogy mi az „az Azázelnek a pusztába”! Az egyik bakot megölik, ez engesztelés az Úr előtt, a másikat pedig elküldik „Azázelnek a pusztába”. Ezen sokan morfondíroznak, még a teológusok is. Valaki egy helynek gondolja. Na de akkor, amikor Izrael népe tovább ment, akkor hogyan vonatkozott rá? Kálvin is ezt mondja: hogyan vonatkozott akkor ez rá – „Azázelnek a pusztába” –, ha ez egy meghatározott hely, hegység vagy domb neve? Olyan teológus is van, aki azt mondja,

hogy egy pusztai démon volt ez az Azázel. Én kizárt dolognak tartom, hogy Isten népe egy pusztai démonnak áldozott volna, és hogy Isten ezt elrendelte volna! A hozzám legközelebb álló magyarázatot szeretném elmondani a testvéreknek. A 22. versben ezt olvassuk: „Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.”

Tehát, küldje el a pusztába – ezt jelenti az Azázel. Az volt ennek a jelentősége, hogy a bak távozásával, megmenekülésével – tudniillik, hogy nem az halt meg –, győződhettek meg arról, hogy a bűneik így vannak megbocsátva és eltörölve, hogy az egyiket elküldi a pusztába, ahonnan nem jön vissza. Azért küldte el a pusztába, mert onnan biztos, hogy nem fog visszajönni. Azért, hogy a nép tudja, ilyen messzire veti el tőlünk a mi bűneinket Isten. Amely bűn meg van bocsátva, azt Ő nem fogja előhozni, és hogy Pál apostol majd boldogan vallhassa a Róma 8,1-ben: „nincs semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak” – mert a bak elment a pusztába, ilyen messzire veti el. De ez az Isten népének is figyelmeztetés volt, hogy így kerülj te is a bűnt; ilyen messze vedd el te is magadtól! Nem kapaszkodhatsz csak abba, hogy Isten megbocsátott, hanem vigyázz, mert Jézus nemcsak azt mondta, hogy megbocsátott neked a te bűneid, hanem azt is mondta, hogy eredj el és többé ne vétkezzél!

Éppen ezért, most legyen hálás a szívünk, hogy a mi Megváltónk, Jézus Krisztus meghalt és feltámadott! Legyen hálás a szívünk, hogy elhordozta az Isten ítéletét!

Figyeljünk még egy dologra! Azt mondja az ige: tegye a baknak fejére Áron mindkét kezét, és „vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát.” Erről csütörtökön beszéltem, most csak megemlítem azoknak a testvéreknek, akik nem tudtak itt lenni, hogy azt mondja az ige: vallja meg Izráel fiainak minden hamisságát! Tudniillik, Isten elé adja a népnek, hogy bármilyen külső megtartása a belső nélkül nem ér semmit. „Vallja meg!” – itt nem arról van szó, hogy van egy külső cselekedet, és ha ezt megteszed, akkor tettünk valamit, vittünk egy bakot vagy megünnepeltük a nagypénteket... Vallja meg!

A külső, az a szív belső indulata, rezdülése, bűnbánata, alázata nélkül, csak külső marad! Tehát, meg kellett vallani! Vallja meg, és hagyja el az ő vétjét! Az úrvacsorában, a keresztségben is ott van a külső jegy, de nem az a lényeg, hogy le van öntve egy kis vízzel valaki, hanem az, hogy hit által én mit látok benne! Hogy mondja a 230. énekünk? „Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet. Hát itt erről van szó! Ezért olvassuk Mózes 3. könyvét, mert Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet.

Engedjétek meg, hadd olvassak néhány sort ehhez, mert így teljes; a naptámadatból, az igazi világosságból, amikor eljött ez a világosság, mi történt! A Zsidókhoz írt levél 9. fejezetében olvassuk: „*Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. A mi példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattelátót... Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron*

ÖRÖK VÁLTSÁG

keresztül, és nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerevezve.” (8-9; 11-12. vers)

Amikor Isten valamit lezár, akkor mindig valamit ki is nyit. Előttünk nyitott kapu van! Előttünk az evangéliumnak tárt ajtaja van! Balga ember az, aki ezen nem akar bemenni és nem akar hódolni az élő Krisztus előtt! Ezért hódoljon meg Előtte a te szíved, és te is lásd Krisztusban beteljesedve az üdvösségedet!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, nem akarunk semmi mást hozzátenni itt, ehhez a csodálatos énekhez, újból és újból csak annyit, hogy szeretnénk Jézus Krisztust dicsőíteni. Jézus Krisztus, Isten Báránya, légy áldott Egek Királya, és engedd, hogy élet fakadjon bennünk halálod és feltámadásod által! Ajándékozz meg bennünket élettel: Téged követő, Neked szolgáló, Benned bízó, Téged szerető élettel!

Ámen.

468. ének

Shrubsole W., 1760–1806.

Zengd Jé-zus ne-vét, zengd vi-lág, őt angyalok,
áld-já-tok! Fel-é-ke-sít-ve hom-lo-kát, Ki-
rály-lyá Jé-zust, Jé-zust ko-ro-náz-zá-tok!

2. Ti vértanúi Istennek, Kik mennyben szolgáljátok A Bárányt, ki megöletett: Királya Jézust...

3. Ti választottak, szent hívek, Mind akit ő megváltott, Szent irgalmát dicsérjétek: Királya Jézust...

4. Ti bűnösök, mert ő hordott Ti értetek kint s átkot, És szent vérével áldozott: Királya Jézust...

5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát halljátok: Nagy jóvoltáért hálából Királya Jézust...

6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt állok És mindörökké zenghetem: Királya Jézust, Jézust koronázzátok!

Perronet Edward, 1726–1792.